

BOEFBUNDEL 2024

*dertien korte
vertellingen in
afwachting van
het nieuwe boek*

IMPRESSIES VAN 2024

Bundeling voor nieuwsbriefabonnees

TUINTAFEL

Wat is er toch zo aantrekkelijk aan op het randje liggen? Al van toen onze Boef een Boefje was, in Spanje, zocht hij de randen op. Van de klif, van de muur, en nu dus van de tafel.

Podenco's houden van hoogte, en *living on the edge* is Boefs levensmotto. Je denkt: die weet wel wat hij doet. Tot hij zijn toilet begint te maken en pardoes van de tafel dondert. Waargebeurd, wij schrokken net zo hard als hij. Ik schuif 'm steeds een ietsiepietsie naar het midden toe. Dat ondergaat hij mopperend.

Wat is er gebeurd met de regel die tuintafelliggen verbodt? Die ging de deur uit, vlak na het zetelverbod. Als er eten op tafel staat, of wanneer we buiten eten, dan mag Boef niet op de tuintafel. Dat begrijpt hij gelukkig zonder woorden.

Tenzij wij uit het zicht zijn, ah ja!

GOTCHA

Zesentwintig februari 2024.

Vier jaar bij ons. Rillend als een rietje kwam je op die dag onze woonkamer ingeslopen, bang dat je laatste uur had geslagen. Je was nooit eerder in een huis geweest - je thuis waren de bergen. In het wild, zonder mensen, het hele eerste jaar van je leven.

De voorbije maanden waren we opnieuw met jou in de bergen. De Pyreneeën in plaats van de Andalusische Sierra, maar het beviel je evenzeer. Je houdt van dutjes in de zon, en ook van klimmen, graven, jagen, rennen, baasjes jennen en hossen door de bossen. Urenlang, al ben je eindelijk wat kalmer geworden.

Vandaag zijn we opnieuw in de Eifel aangekomen, toevallig op je verjaardag. De dag dat je bij ons kwam, kozen we als je verjaardag: dubbel feest.

Eén plus vier is vijf - het vliegt voorbij. Ons enige verweer tegen dat verdomd snelle tikken van de tijd is om van elke dag een feest te maken. Dat doen we met kartonnen snoeppakjes voor het ontbijt – om je na het

opstaan te kalmeren, een ritueel van toen je nog een hyperventilerende stuiterbal was. Voeg daar nog een lange wandeling en een supersnuffelsessie aan toe: dan is jouw dag compleet.

Vier muizen ving je vandaag in het zompige Belgische moeras. Dat zijn er meer dan in het voorbije half jaar in de Catalaanse bergen. Op de koop toe vond je een bijzondere reeënschedel. Te bijzonder om je tanden in te zetten, zouden collectioneers zeggen. Maar jij hebt hem gevonden en het is nu eenmaal jouw verjaardag.

Proficiat liefste Boef, voor de ongelofelijke groei die je hebt doorgemaakt, en dank je wel om de geweldige hond te zijn die je bent. Zoals onze vriendin Isabelle vier jaar geleden in Spanje als eerste had gezien.

Ze zeggen wel eens: ik kan er een boek over schrijven! Over jou schreef ik er al twee. Dat zegt genoeg. Op naar ons volgende hoofdstuk samen.

DE PET VAN MARNIX

Boef is een jachthond. Diefstal zit hem in het bloed. Ik weet niet wat de link is tussen jagen en stelen, maar deze jager heet niet voor niets Boef. Toen hij pas bij ons was, vernielde hij onze spullen, dus mocht hij nergens aankomen. Maar nu begrijpt hij waar de grenzen liggen. Hij weet waar hij moet afblijven, zoals oortjes, en heeft geleerd welke diefstallen wij door de vingers zien - zoals die van bh's of pantoffels. Zijn grootste trofee? De pet van Marnix.

Hij heeft ons goed getraind om de snoepjesdoos tevoorschijn te toveren als we willen dat hij de buit lost. En rap een beetje, anders ben je je favoriete voorwerp zomaar een extra renronde kwijt.

Wat dit volgende beeld zo bijzonder maakt: deze plek op het Ravelfietspad in Reuland lokt bij Boef vanaf dag één een zoomie uit, of minstens een dol speelmomentje.

Wij vergeten het soms wanneer we er passeren, maar Boef nooit. Razendsnel griste hij Marnix' pet uit diens hand. Wat die plek precies met hem doet, blijft een heerlijk mysterie.

DE BUURJONGEN

Irrun is de buurhond van ons boshuisje in de Catalaanse bergen. Als we 's avonds langs zijn huis lopen, sluit hij zich soms nog even bij ons aan.

Hij ligt graag in de rivier om af te koelen. Het kabaal dat Boef maakt door tegen de vissen te blaffen, laat de oude man aan zich voorbijgaan. Maar fit is hij nog zeker. Het is een groot genoegen om met twee honden te lopen die zo goed met elkaar overeenkomen.

Irrun is ook een jachthond, een bedaard exemplaar. Soms loopt hij helemaal mee tot aan ons huisje. Daar slenteren de twee vrienden een poosje achter elkaar door de tuin. De jongens houden een voor mij mysterieuze, eindeloze plaswedstrijd, en ik ben er niet uit wie wint. Om beurten blaffen ze naar denkbeeldige gevaren.

Boef slooft zich uit met paar snelle renrondjes, mogelijk om te laten zien hoe jong en flitsend hij is. Irrun gaat er nooit op in. Hij snuffelt liever nog wat rond. Na een poosje ploffen ze allebei aan onze voeten neer. Irrun gaat

zo dicht tegen Boef aanliggen dat ze elkaar raken. Dat vindt Boef overdreven; hij schuift een meter op.

Ik vind het heerlijk fascinerend hoe totaal anders die ontmoetingen tussen honden steeds weer zijn. Wat Boef betreft mag Irrun gerust vaker op bezoek komen.

DE VAL

Dit is het idyllische beeld. Door de schok was ik vergeten dat ik slechts luttele seconden eerder deze foto had gemaakt.

Dit was de werkelijkheid. Net toen ik mijn gsm weer in mijn zak had gestopt en bedacht hoezeer ik uitkeek naar het ontdekken van de schatten op de rommelmarkt in het verschiet, moet hij ze in het vizier hebben gekregen.

Normaal gesproken fixeert hij eerst, begint te trillen, en dan kan ik hem tijdig inhalen. Deze keer niet.

Ik zeg 'ze', maar ik kan alleen maar vermoeden dat het een kat was. De zon verblindde me, ik zag niets. Het was een ongelukkige cocktail. Nat van de dauw bood het gras me zelfs met bergschoenen aan weinig grip. Boef liep aan het eind van de achtmeterlijn waardoor hij extra trekkracht had. De helling was steil.

Ik rende een paar meter gillend achter hem aan in de hoop hem tot stilstand te brengen, maar hij hoorde me niet (of hij deed alsof). Ik kon hem niet bijhouden, struikelde, viel voorover en gleed op mijn zij de helling af, achter hem aan.

Wist-je-datje: bergaf kan een gemotiveerde hond van amper 18 kilo met gemak een boze bazin van 55 kilo een goede 10 meter meesleuren.

Ik mocht mezelf gelukkig prijzen. Niets gebroken, alleen maar schaafwonden, van mijn schouder tot aan mijn knie. Toen ik rechtkrabbelde en hij met schaapachtige blik bij me terugkwam, zag ik dit: het had maar een haar gescheeld, of hij had me dwars door een hondendrol gesleurd.

APPELTJE VOOR DE DORST

Dat appeltje ligt daar niet toevallig. Boef kan er tientallen vinden in de tuin, maar appels worden pas interessant als wij ze in een grote zak verzamelen en in de gang zetten om uit te delen. Dan pikt hij er eentje uit, soms twee, en loopt er een tijdje mee rond, om ze vervolgens weer te vergeten op de mat.

Tot er vanmiddag een vriend van ons aanwaaide voor het aperitief. Prompt ging Boef de appel halen. Soms doet hij dat ook wanneer er hondjes op bezoek komen: een van zijn spulletjes opduikelen, om te laten zien wat voor een rijke burger hij is, denk ik, of om zijn schatten veilig te stellen. Of misschien om er samen mee te spelen, afhankelijk van hoe tof hij het bezoek vindt, en op voorwaarde dat ze ook in appeltjes geïnteresseerd zijn natuurlijk.

Het blijft gissen wat er precies in zo'n hondenkopje omgaat. Maar het is wel ontzettend schattig. Hij viel er overigens meteen naast in slaap, want we waren net terug van een lange wandeling.

COSTABONNE

Ik bleef op school telkens als laatste over als er teams werden gekozen tijdens de sportles.

‘Sluit maar ergens aan, Wuyts.’

Meester Jan, de turnleraar, had geen hoge pet van me op. ‘Straks schiet je wortel!’ riep hij tijdens een voetbalmatch, toen ik weer eens naast de bal had getrapt.

Zeg ‘coopertest’ en ik voel nog altijd een steek in mijn milt.

Voor de rest vond ik het best oké op school, maar ‘lichamelijke opvoeding’ hadden ze voor mijn part ‘lichamelijke afschrikking’ kunnen noemen. Ik hield er een intense afkeer van bewegen aan over. Na de verplichte turnlessen zat ik minstens een decennium lang onbeweeglijk stil, op wat occasioneel discotheekdansen na. Mij zouden ze niet meer hebben liggen.

Toen leerde ik Marnix kennen, die wist me tot wandelen te overhalen. In de prachtige Eifelse bossen ontdekte ik onverwacht wat ik al die jaren had gemist. Vervolgens liep Boef ons leven in, die wist het tempo op te drijven. Plots maalde ik elke dag twaalf kilometer.

Intussen hoeft dat niet meer, Boef is gekalmeerd. Maar meer dan het meester Jan ooit is gelukt, kreeg hij mij in bloedvorm.

Dat heeft zijn effect niet gemist. Want, zo vlak voor mijn drieënveertigste verjaardag, heb ik - de notoire ex-onsportieveling- zowaar een echte berg beklommen. Niet de hoogste van de Pyreneeën, doe normaal, maar met zijn 2464 meter is de Costabonne een mooie middenformater. Hoog genoeg om mij blij te maken.

Mijn trainers waren er niet bij. Een berg beklimmen met Boef aan de leiband? Geen goed idee. Omhoog zou nog lukken, maar naar beneden zouden we rollen. Veel te steil.

Zo steil zelfs dat ik halverwege de top besliste om niet meer achterom te kijken. Het werd wel erg licht in mijn hoofd.

Mijn vriendin Magdalena hield me gezelschap. Zij had de berg een paar dagen eerder al beklommen, in de mist. Dit keer werd ze wel beloond voor de inspanning. Op de top namen we honderd foto's en een selfie. We groetten de arenden en de gieren en, zo fier als een gieter, stuurde ik vanaf 2464 meter deze foto naar het tweekoppige thuisfront dat mij zo ver heeft gekregen.

KOM OP, ACTIE!

Die pootjes op mij betekenen: ik wil dat je opstaat, beweegt, in actie schiet.

's Ochtends doet hij hetzelfde. Hij legt zijn pootjes over mij heen als hij vindt dat ik weer eens te lang in bed blijf liggen. Dat vindt hij trouwens elke dag en daar wijst hij me trouw op, precies om één seconde na half acht.

Het fascineert me hoe onze honden communiceren zonder te praten. Soms zegt Boef hetzelfde door me lang en indringend aan te staren: kom op, actie! Dan is het volgens hem tijd voor zijn middagwandeling. Of hij kijkt intensief naar een snoepotje – die boodschap is makkelijk te raden. 's Avonds staart hij me net zolang aan tot ik met hem naar boven ga en de slaapkamerdeur open, zodat hij in zijn slaapmand kan klimmen.

Na het maken van de foto trok ik mijn wandelschoenen aan en maakten we nog een klein bonustoertje in de Eifelse bossen, al waren we die ochtend al twee uur op pad

geweest. Maar de zon scheen, en probeer maar eens aan die pootjes te weerstaan.

BFF

Boefs BFF Flappy was op bezoek in Antwerpen. Zelfs na een jaar herkennen ze elkaar meteen. Wat is het heerlijk om ze samen te zien spelen! Ze lijken niet alleen op elkaar, ze hebben ook dezelfde pittige speelstijl: wild, snel, ongeremd. Ze happen elkaar voortdurend in de nek. Ik zie puntige tanden blikkeren. Bitey-face-fanaten. Af en toe klepperen de gebitten tegen elkaar, mijn eigen tanden doen pijn als ik het hoor.

Boef waagt het om op haar rug te klimmen, maar ze zwiert hem er fluks af.

‘Ze speelt alleen met de honden die ze kent uit haar jeugd’, vertelt baasje Gwendoline. Ik realiseer me hoe lang het geleden is dat ik Boef zo zag dollen.

We gaan samen wandelen en daarna op café. De honden krijgen elk een kauwstok. Boef laat de zijne links liggen, tot Flaps na het verorberen van haar stok plots interesse toont. Dan wordt het ding voor Boef plots wel belangrijk, en de hele weg naar huis loopt hij ermee in zijn bek als een sigaar.

Onderweg probeert Flappy de stok nog een paar keer buit te maken, maar Boef geeft hem niet af. Ze doet nog een poging tot een spelletje bij het afscheid, maar de ouwe baas is moe. Pas 's avonds, op zijn gemakje, eet hij de stok helemaal op.

Vriendschap, 't is toch bijzonder.

KOEIEN OP DE WEG

Zeg nooit zomaar koeien op de weg tegen de *démontagnée*.

Op de weg naar de supermarkt zijn we al een en ander tegengekomen in de Catalaanse bergen, van vossen over arenden tot wilde berggeitjes, maar het was de eerste keer dat we verzeilden in een *troupeau de vaches*, van die knappe koetjes van het Aubrac-merk.

In de herfst keren de kuddes terug naar de valleien. Ze gaan van hun zomerweiden naar hun winterweiden, dichterbij de stal, en in dit geval gaat dat via de departementale weg van Frankrijk naar Spanje.

Fietsers, motards, automobilisten, wandelaars: iedereen moet wijken, want de koeien hebben voorrang. Inhalen mag, want ze zijn nogal traag. De transhumance is een ouderwetse, ecologische landbouwmethode die net erkend is als cultureel erfgoed. Op slechts een paar plekken in de wereld worden koeien nog op deze manier te voet over lange afstanden verplaatst in plaats van met

camions. Dat is plezieriger, lijkt me, voor alle betrokkenen. Behalve misschien voor de gehaaste automobilist, maar dat is hier een zeldzame soort.

'Gelukkig zijn er niet veel auto's vandaag', zei een van de tien begeleiders ons. 'We zijn nog minstens twee uur onderweg.'

Boef schrok even en blafte, maar daarna vond hij het vooral interessant. Ook hij zou zich liever te allen tijde te voet verplaatsen.

LIEVELINGSTOERTJES

Het is niet altijd makkelijk om hen te geven wat ze nodig hebben.

Soms ben ik moe, is het te koud, heb ik geen zin of nog te veel andere dingen te doen. Maar dan bedenk ik: Boef kan zelf niet kiezen wanneer hij op pad gaat, en dat is nu net het liefste wat hij doet. Hij rekt op mij, dus ik trek mijn wandelschoenen aan en we gaan het bos in. En dan is het altijd plezant (of toch vaak).

Nu hij zes is, hoeven we geen waanzinnige afstanden meer te lopen, maar ik ben nog steeds elke dag een paar uur onderweg om hem te geven wat hij nodig heeft. Gisteren vestigden we een nieuw traagheidsrecord: we deden anderhalf uur over één kilometer. Er werden namelijk bijzonder veel muizen gesignaleerd. Ik geloof dat dit zijn lievelingstoertjes zijn.

Ongeacht hoe lang we al onderweg zijn, Boef zal altijd proberen nog een straatje verder te lopen, nog een extra

hoekje om, nog snel even achter de bocht gaan kijken,
want: we gaan toch zeker nog niet naar huis?

DUKE

Een nieuwe vriend!

Tijdens onze wandelingen waren we hem al eens tegengekomen, en gisteren besloot Duke ons te volgen. Hij is nieuw in de buurt en de boys hadden een klik. Dat had ik al gezien toen we zijn huis passeerden.

Duke, ik denk dat hij een flinke labrador is, snuffelde beleefd en nieuwsgierig rond in de tuin. Ter kennismaking hielden de heertjes een obligaat plasrondje. Daartoe kozen ze helaas de frambozenstruik uit, maar dat zien we door de vingers.

Sommigen zeggen dat het om overtroeven gaat, iets markeren om te tonen dat het van jou is, maar in dit geval heb ik de indruk dat het simpelweg smalltalk is. Weetjes uitwisselen: wie ben je, hoe oud ben je, hebben wij elkaar al eens ontmoet, wat krijg jij te eten, ah, ook brokken, oké, en waar hang jij zoal uit?

De smalltalk beviel wederzijds, want Boef zette prompt een racetoertje in. Duke wilde meedoen, maar hij raakte

het spoor van het racemachien meteen bijster. Samen joegen ze nog een paar muizen in de houtstapel de stuipen op het lijf. Na een halfuurtje wandelde Duke keurig weer naar huis en Boef tuimelde in een diepe, zalige slaap.

BYE BYE DUKE

Vandaag stond onze nieuwe vriend weer aan de poort.

Echt spelen doen Boef en Duke niet. Daarvoor verschillen ze te zeer van formaat - er wordt wel een poging gedaan, maar voordat Duke met zijn ogen kan knippen, is onze raket al elders heen gevlogen.

Ze zijn natuurlijk geen pups of pubers meer, maar flinke volwassen honden, die doen wat grote jongens het liefste doen: samen rondhangen. *Hanging out with friends.*

Boef scharrelt wat rond in de tuin - hij eet hier wat gras, kauwt daar eens op een tak, doet alsof hij een muis ziet. Duke kuiert hem achterna. Doet hetzelfde.

Boef springt in het grote bloemenperk, ook al weet hij donders goed dat dat niet mag. Duke volgt hem. Wanneer Marnix zijn stem verheft om de olifanten uit de porseleinkast te verjagen, schrikt die brave labradorloebas zich een hoedje. Hij is zo'n goeierd die nooit iets doet wat

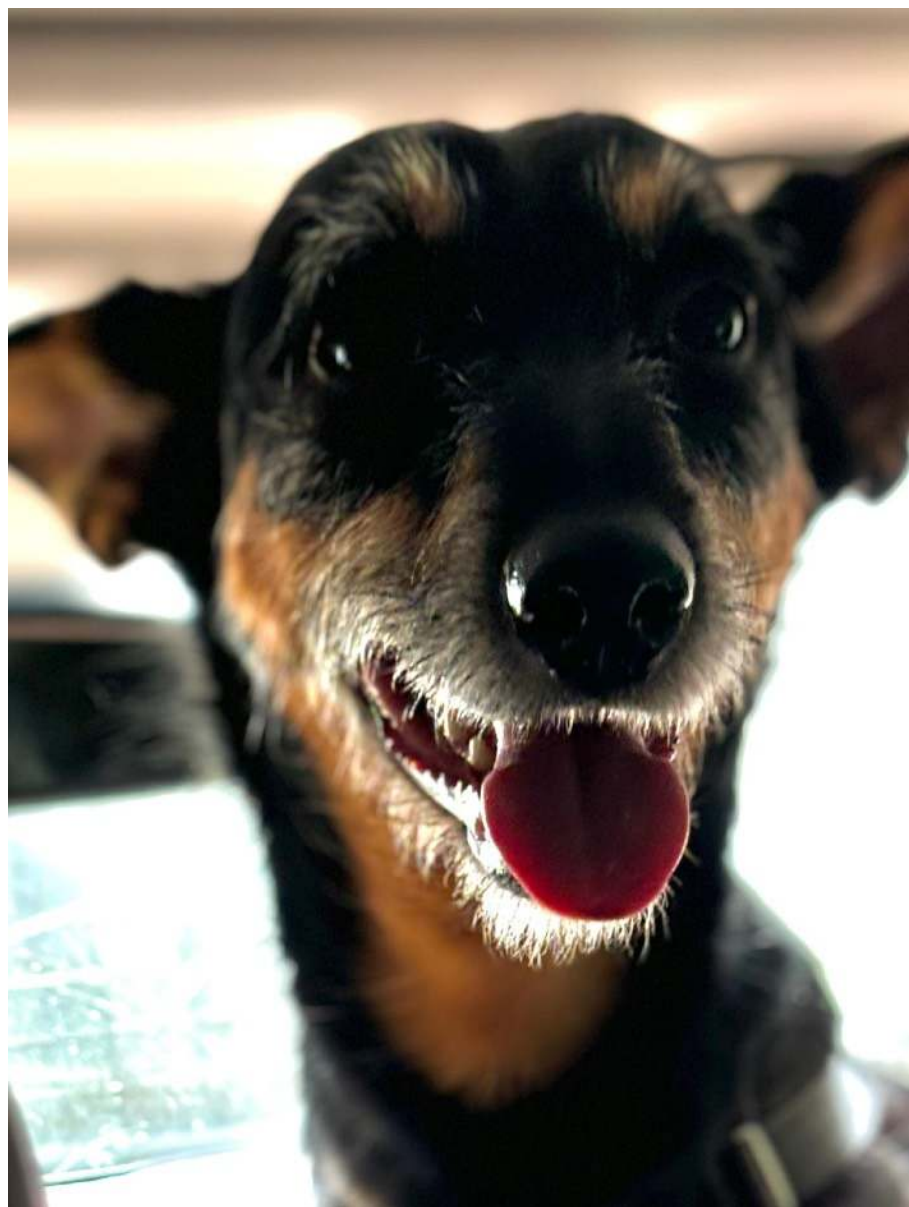
de baas verbiedt, en die alleen in de problemen komt door zijn slechte vrienden.

Tot zijn verrassing vindt Duke een oud bot in het gras. Het ligt er al zo lang dat ik al niet meer weet wanneer we het hebben gevonden of van welk dier het was. Boef heeft er al maanden geen interesse meer in getoond. Dat verandert op slag wanneer Duke eraan begint te sabbelen.

Hem afdreigen, dat doet onze gabber niet. Hij verzint een list om zijn maat af te leiden: hij doet alsof hij in de verte een hert ziet. Als Duke op de herrie afkomt, gaat Boef gauw met het bot aan de haal. Met dezelfde listigheid wijs ik hen erop dat ik een razend interessante oude boomstronk heb gevonden. Tot mijn opluchting zijn ze het ermee eens. Ze kauwen samen op de stronk, elk aan een kant, zeker vijf seconden lang. Het bot is vergeten.

Na een poosje gaat Duke weer bij de poort staan. Als ik die open, loopt hij braafjes weer naar huis. Zo'n schat.

We gaan hem missen, want zijn baasjes verhuizen weldra weer. Ze logeerden maar kort bij ons om de hoek, terwijl ze werkten aan hun eigen huis, tien kilometer verderop. We zullen Dukes bezoekjes missen.

Dit e-boek, dat gratis is voor nieuwsbrief-abonnees, bevat dertien korte verhalen die in de loop van 2024 zijn gepubliceerd op de sociale media.

Volg Jana Elza Wuyts en Boef via Instagram (@jana.elza) en Facebook (@JanaElzaWuyts).

Enkel nog verkrijgbaar via onze uitgeverij Pottwal Publishers

Boef van Jana Elza Wuyts

Boef. Liefhebben kan je leren van Jana Elza Wuyts

© 2024, Pottwal Publishers en Jana Elza Wuyts

Fotografie: Marnix Peeters & Jana Elza Wuyts

www.janaelza.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

